

De
GRÆCI SERMONIS

deminutivis in $\alpha\lambda\omicron\varsigma$, $\iota\alpha\chi\eta$ cadentibus

et de iis,

quae inde propagantur.

Scriptit

Prof. Dr. **Georgius Ludovicus Janson.**

Impressit Thoruni in typographia senatus A. D. MDCCCLVI.

GRANDI OPERE

de... in...

Prof. Dr. Georgius Ludovicus Janson.

Amstelredamum in Typographia... A. B. J. J. J.

De

Graeci sermonis

deminutivis in ἰσχυρός, ἰσχυρή cadentibus

et de iis

quae inde propagantur.

§ 1.

Hypocorismus ἰσχυρός negatur. Nomina in ἰσχυρός, ἰσχυρή quae primitivis videntur carere, cilantur.

Hypocorismus ἰσχυρός, quem Spohnius in libro de extr. Odys. parte p. 128 proposuit, duobus Hipponactis vocabulis quum nitatur, eo magis suspectus esse debet, quod a nullo veterum Grammaticorum commemoratur. In loco illo Hipponactis*)

*) cf. Babri. fab. Aesop. a Meinek. collect. p. 105.

Δὸς γλαῖναν Ἰππώνακτι καὶ κυπασσίσκον
καὶ σαμβάλισκα κάσκερίσκα καὶ χρυσοῦ
στατῆρας etc. videtur pro σαμβάλισκα emendandum σαμβάλισκια, pro
κάσκερίσκα autem κάσκεράστε, sic ut versus ita constituitur:

Καὶ σαμβάλισκια κάσκεράς τε καὶ χρυσοῦ

ceterum v. 10 eiusdem fragmenti repetitur: οὐτ' ἀσκέρησι τοὺς πόδας δασεῖησιν. Κάσ-
κερίσκια vero ne corrigatur, metro prohibetur, quamquam ita in Papii lexico ex-
pressum est.

Ac primum quidem nonnulla reperiuntur in ἰσκος exeuntia vocabula, quae
se ad certum quoddam nomen non patiuntur referri. Vetustissimum est illud Lycii
praetoris nomen Κυβερνίσκος ap. Herod. VII. 98; namque δίσκος vix quisquam ad hoc
vocalorum genus adnumeraverit. Haec verbalia sunt, cuius generis videntur esse
posteriorum Graecorum commenta: δροπίσκος, corbis a δρέπειν repetendum ap. Hesych.
et θύσκη sive potius θυῖσκη, thuribulum, cuius voculae formam explanavit E. M. σιάφη
ἢ τὰ θύματα δεχομένη. ἀπὸ τοῦ θύω, unde θυσκάριον. Ab adiectivi deinde forma pro-
fectum est λευκίσκος, piscis quidam a colore suo sic nominatus ap. Athen. VII. 306e.
Namque ab adiectivis, nisi iocabantur comici*), non solebant fieri deminutiva atque
unum illud ἰσχυρίσκος. ἀντὶ τοῦ ἰσχυρός ap. Antatt. Bekk. 100, 7 iam diu a viris doc-
tis emendatum est: ἰσχυρικός. Unum vero cuius origo non statim in promptu est,
Atticorum**) γλανίσκιον, γλανισκίδιον longinquis repetendum videtur a γλάνα, obsoleta
voce, in cuius locum postea successit γλαῖνα, nisi forte per syncopen factum putatur

*) ut φιλάτιον ap. Aristoph.

**) cf. Aristoph. citatus a Papio in lexico.

ex *χλανιδίσκιον**) et *χλανιδισκίδιον*, cuius rationis et *κυπασσίσκος* foret, si a *κυπασσίς* duceretur, quamvis commodius a *κύπασσις*, de qua formatione infra p. 10 copiosius agetur. Similis syncope est in *κηθίον*, *κηθάριον*, *κηθίδιον*, *φιλοτάριον* s. *φιλοτάρριον*. Ceterum *χλανίσκος* quod in vulgaribus lexicis prostat, si cum primitivo suo comparatur, ob generis diversitatem exlex, a Polluce fictum videtur. Certior vero originationis ratio cernitur in vocula *κωραλίσκος* a Photio per *μειράκιον* explicata, sub quo nomine Epilyci fabula saepius commemoratur ab Athenaeo XIV. 650 e. XV. 691 e. cuius simplicior forma *κώραλος* pro *κῶρος* s. *κοῦρος* num unquam exstiterit, omnino latet. Ceterum illud Cretensium fuisse dicitur. Pariter ad originem incertum est Lacedaemonium quod fertur vocabulum *ὀρθαγορίσκος* s. *ὀρθραγορίσκος*, porcellus, ap. Athen IV. 139 b. cf. Steph. s. v. Neque minus certo constitui potest, quid sibi voverit Antiphanis deminutivum *κρωμακίσκος* ap. Athen X. 396 d.

Κουρός γε μικρὸς κρωμακίσκος οὕτωςί
γαλαθηνός

Neque enim ulla cum *κρωμαξ* significationis similitudo perspicitur. Tum *ἀνθρίσκος*, scandix australis, apud Theophrast. VIII. 7 invenitur, pro quo Papius in lex. unde *ἀνθρίσκιον* sumserit, mihi quidem incertum est, suo accentu citatum a Polluce VI. 19, 106. Idem duplici genere distinctum affert Plinius, semel masc. gen. XXI., 15, iterum neutr. anthriscum XXII. 22, quod fortasse secundum Athen. XII. 685 e. anthriscum corrigendum est. Sed *ἀνθερίσκος*, asphodeli culmus, non diversus est ab *ἀνθέρικος*, vulgo ad *ἀθήρ* relatam cf. Lob. prolegg. p. 324. Atque Ephesii cur piscem, qui vulgo *χρύσοφρος* vocitabatur (cf. Athen. 328 e.) *ἰωνίσκον* dixerint, rationem reddant. An quod is sapuerit mare Jonium? Tum *συρίσκος*, fiscina, aeolicae videtur fuisse dialecti ex *ὑρίσκος* s. *ὕρίσκος* factum, cognatum illud cum attico *ἄρίσκος*. Postremo *στροβανίσκος* *τρέπους* ab Hesychio expositum, *ρίσκος*, *ἰβίσκος* peregre videntur advecta. Deminutivorum

*) quo usus est Aristaen. I. 11.

deinde in *ισκη*, quorum primitiva non sunt aperta, *σκιαδίσκη*, parvum umbraculum et *κολίσκη*, quoddam poculi genus. Illud non ut vulgo fit, ad *σκιάδειον*, sed ad *σκιάς* revocandum est; hoc apud Deonys. Hal. 2, 25 obvium directa via, si in usu fuisset, a *κόλη* duci posset. At in Alexidis versu ap. Athen. XI. 47, ubi prius *κόλην* legebatur, nunc *κόλικα* emendatum est, ita ut de illius primitivo nonnulla adhuc subsistat dubitatio. Eius derivatum *κολίσκιον* a Polluce VI. 98 prolatum, quod olim in Aristoph. Acharn. 459 legebatur, nunc locum concessit *κοτυλίσκιον*. cf. Athen. XI. 479 b. Etiam maior videtur fuisse propriorum in *ισκος* et *ισκη* nominum, quorum primitiva nonnumquam frustra quaeruntur, licentia. Id genus sunt praeter illud quod supra in medio proposui *Κυβερνίσκος*, *Ίανίσκος* (Paus. 2, 26. cf. Schol. ad Aristoph. Plut. 701.) fortasse expertum syncopen pro *Ίαωνίσκος*. Deinde *Δορίσκος* Thraciae oppidum ap. Herodotum haud dubie ad *δορός* assimilatum. Tum *Μονίσκος*, histrio quidam tragicus Chalcidensis Athen. VIII. 344 d, pro quo in duobus codd. *Μόνικος* i. e. *Μόνιχος* scriptum est. Hoc certo erunt qui ad nomen *Μόνης* s. *Μόνιος* reducant. Aequae certa est nominis *Βρομίσκος*, oppidi Chalcidici, originatio, si recte se habet ap. Thuc. IV. 103 scriptura, quae prius fuerat *Βρωμίσκος*, a Poppone ad *βρόμος* relatum. Sic possunt *Μενίσκος*, *Παρμενίσκος* et syncopatum *Παρμίσκος* (cf. Papi. lex.) aut ad verbum *μένειν* formatum esse aut ad nomen *μένος*, ut fortasse *Μελίσκος*, (Paul. Silent. VI. 82) ad *μέλος*. Horum denique nominum accentus quin ad legem appellativis propriam scribatur, non est dubitandum, ut *Ταυρίσκοι* ap. Strab. VII. 2 p. 293, unde tenoris interdum fluctuatio ad veram nominis scripturam ducit, ut in *Φιλίσκος* et *Φίλιππος* cf. interpr. ad Dionys. Hal. p. 722 neque ambigo, quin Herodotus IV. 92 communem populi sui morem secutus Thraciae flumen scripserit *Ἄρτίσκος*, non *Ἄρτισκος* neque, veluti a Baehrio editum est, *Ἄρτησκός* atque si quis Graecorum Phaliscos dixisset, casu recto pronuntiaturus fuerit *Φαλίσκοι* indeque facile apparet caussa, cur ap. Ael. H. A. 16, 33 fuerint, qui pro *Σκαρίσκος* *Καρίσκος* fluvium scripserint. Ignotae autem originis sunt *Ἐργίσκη* Thraciae oppidulum cf. Harpocrat 125, 28 et *Μουργίσκη*, eiusdem terrae castellum apud Aeschinem.

§ 2.

Quae deminutiva in ισκος et ισκη desinentia a primitivorum genere defecerunt.

Primigeniorum nominum, unde diversi generis deminutiva repetantur, anomalia quum ultra neutrum genus progredi non soleat, voculae *μειρακίσκος*, cuius primitivum Atticis quidem ἡ μεῖραξ fuit (cf. Lob. ad Phryn. p. 313) forma non modo deminutivo *μειράκιον*, sed eo etiam excusatur, quod delicatum significabat adolescentulum. Thomas igitur Magister, qui illud p. 606 ab Atticis abiudicat, Platonis Phaedr. 237 b. Theag. 122 c. de rep. VII. 539 b. Axioch. 367 a. usu redarguitur. Neque vero descendit *αλγίσκος* a primitivi sexu, quum etiam *ὁ αἰξ* ab Aristotele de h. a. 8, 28 caper castratus dictus fuerit. Inaequalis autem sunt, ubi cum primitivis componuntur, generis paucae in *ισκος* exeuntes voculae per metonymiam quandam ad significationem formatae. Huius generis sunt: *ἀσπιδίσκος* ab *ἀσπίδισκη*, de quo infra, significato diversum, a medicis thorax vocatum. cf. Plin. 27, 7, 28 unde Hesychius: τὰς κιδάρας ἐπ' ἄκροις πήχασιν. Deinde quod supra ex Hipponacte propositum est, *κυπασσίσκος* sive ducitur a *κυπασσίς* sive a *κύπασσις* cf. p. 10 si per me staret, corrigerem *κυπασσίσκη*. Tum *μηγίσκος* ap. Arist. Av. 115 tectum quoddam, quo simulacrorum capita ab avium spurcitia tegerentur. cf. Phot. Hesych. cuius rei rationem expedit scholiasta Aristophanis l. c. *μηγνῆ γὰρ*, inquit, *ἔοικε*. Hinc in re militari de acie lunulae formam imitante cf. Polyb. III. 115 § 5, qui et ipse eam *μηνοειδὲς σχῆμα* nominat. Neque scio an *μηγίσκη* eo significato Graecis dictum fuerit, quod et Suidas et Hesychius in medium proferunt et fortasse comprobatur a Photio, ubi pro *μηγίς* haud dubie *μηγίσκη* scribendum est. Eandem generis anomalam prae se fert *μυίσκη*, ostrea, si vera est emendatio Schneideri in indice ad scriptores rei rusticae et Corais ad Xenocratem p. 141 in Diphili versu ap. Athen. III. 90. c.

αἱ δὲ μυίσκαι τῶν μῶν οὔσαι μικρότεραι.

Postremo *κλιμακίσκος* quod ab Hesychio *πάλαισμα ποιόν* explicatur, corruptum videtur ex *κλιμακισμός*, quamvis scholiastae Soph. Trach. 518 ἡ κλιμαξ luctationis quae-

dam species fuerit. Quod si quis denique vicum illum agri Megarici, qui vulgo Τριποδίσκος vocatus fuit, cf. Thuc. 4, 70 et Paus. 4, 43, 7. Τριποδίσκη dixerit, adversus grammaticae rationem locutus esse videbitur. cf. thes. Steph. s. v.

Neutrius inde generis nomina irrationali quasi hypocorismo insignita optimae notae sunt σανδαλίσκος Aristoph. ran. 409 et σκελίσκος id. eccl. 1203. At λεκίσκος de quo v. infra, etiam ab ὁ λέκος repeti potest. Verum γραφίσκος ex γραφεῖον s. γραφίον natum secundum Hesychium ferramentum chirurgicum a Theocle quodam inventum et λινίσκος quod Eustath. 1161 ὑποκοριστικῶς τὸ λεπτότατον λίνον explicat, extremae videntur fuisse Graecitatis; et κεντρίσκος piscis quidam, qui ex Theophrasto affertur, Schneidero suspectus videbatur, corrigenti κεστρινίσκος, quo usus est Clearchus apud Athen. VIII. 332 c.

Propriorum denique nominum si qua inveniantur, quorum primitivorum cum derivatis genus minus concinat, rei natura factum est, ut Λαγίσκη sive Λαγίσκα, Isocratis amica. cf. Athen. XIII p. 592. Harpocrat. p. 118, 15.

§ 3.

De deminutivorum in ἰσκος derivatione et compositione.

Nomina deminutiva quae aut derivatione aut compositione propagantur, eius fere sunt generis, ut primitivorum instar certam sibi definitamque vim ac potestatem vindicaverint. Sic νεανίσκος ipso primitivo frequentius, ut primitivi fere significatum suscepisse videatur, ex sese peperit νεανισκεύεσθαι i. e. in adolescentibus versari cf. Phot. 291, 3, ubi Eupolidis, Amphidis, Posidonii auctoritates citantur. cf. Meinek. Com. fragm. II. 1 p. 434 pro quo νεανισκεύειν rarius est. cf. Bornemann ad Xen. Cyr. 1, 2, 15. A quo differt νεανιεύεσθαι, inveniliter inolescere, unde νεανιεύμα. cf. Schaefer ad Plut. VI. p. 454. Sed παιδίσκος, puerulus, Xenophonti aliisque scriptoribus usurpatum, habet femininum παιδίσκη, quod quum recentiorum potissimum Graecorum

aetate in scortuli significationem abierit (cf. Lob. ad Phryn. p. 239) ex se gignit παιδισκῆιον lupanar. Sed παιδισκάριον, utrum, velut ait Eustathius 1164, 20 ὑποκοριστικώτερον ἢ παιδίσκος ad hoc, an uti in vulgaribus lexicis, ad παιδίσκη referendum sit, non tantum Lucianus decedit, qui ancillulam eandem et παιδίσκην et παιδισκάριον Asin. 51. vocavit, sed etiam Diogenes Cyn., qui interrogatus num παιδισκάριον ἢ παιδάριον haberet, utrumque negavit. cf. Diog. Laert. VI. 52 ed. Meib. cf. Calixen. Rhod. apud Athen V. 200 f., ubi de Semelae thalamo loquitur: ἐστεφάνωτο τὰ μὲν ἡμισχοῶντα παιδάρια πίτσι, τὰ δὲ παιδισκάρια κισσοῦ. Verumenimvero adiectivum κανισκῶδες (sc. πλέγμα) scholiasta Aristophanis vesp. 672 contra omnem omnino formavit analogiam.

Ad compositionem denique ubi quaeritur, num Graeci huiusmodi deminutiva adhibuerint, de Atticorum quidem usu prorsus negandum est, de posteriorum autem Graecorum concedendum: pauca fuisse talia nomina aut ludibrii aut rei cuiusdam certae designationis causa formata, ut φιλοσοφομειρακίσκος apud Athen. XIII. 572 comici cuiusdam facetiis deberi videtur et ἀχρογγίσκος, quod Steph. in thes. L. Gr. ex Polluce citavit, quo idem ait significari, quo ζεύγλημα s. ζεύγη i. e. iugum; item χειροκαλαθίσκος ap. Poll. IV., 19, 130 saltationis quoddam genus. Postremo in priori compositionis parte cernitur ὀβελισκολύχνιον, quo Theopompus Comicus pro ἐολολύχνιον usus fuisse fertur. cf. Aristot. part. anim. 46. Athen. VI. 700 e.

Jam in ceteris huius generis deminutivis moderandis eam ingrediemur viam, ut primum de iis disseratur, quorum primitiva in vocales desinunt, deinde ex declinationum quae nostris quidem grammaticis sunt probatae ordine de reliquis deminutivis, quorum primitiva in consonantes terminantur.

§ 4.

De deminutivis in ισκος, quorum primitiva in vocales exeunt.

Primae flexionis sunt νεανίσκος, Λαμίσκος, quibuscum congruunt, Λαμίσκη, ὀδρίσκη; secundae ναΐσκος aedicula ap. Strab. V. 520. Ἐρμαΐσκος, cf. Papii lex.

κανίσκιον et γραφίσκος de quo supra p. 8. Tertiae sunt ea in quorum formatione vocali ε, in quam primitivorum radices cadunt, suppressa terminatio ισκος ipsis nominum stirpibus adiungitur, ut in σκελίσκος de quo supra, in ἀμφορίσκος vas vinarium ap. Dem. 22, 26, in βασιλίσκος quod et nom. proprium est et appellativum: regulus ut ap. Athen. XIII. 566 a. cf. Poll. 3, 44 unde avis regaliolus (Suet. Caes. 81) apud Ael. de nat. anim. VII, 18 et piscis quidam marinus Opp. Hal. 1, 29. Eodem modo formatum est κυπασσίσκος de cuius genere supra disputavimus et Ἡρακλίσκος Theocr. id. 14. Denique extremae Graecitatis nomen μετωνομικῶς dictum πηχίσκος, a Suida ἐυλόριον πηχυσῶν „stipes cubitalis“ explicatum.

§ 5.

De primae flexionis voculis, quae terminatione ισκος et ισκη infringuntur, et de ceteris, quae propter primitivorum genus huc pertinent.

Virilium nominum sunt νεανίσκος, δεσποτίσκος (Eurip. Cycl. 269) δραπέτισκος Lucian. fugit 33. κλεπτίσκος ex emendatione Meinekii com. fragm. II. p. 452. Tum Λαμίσκος philosophus Pythagoreus Samius. Diog. Laert. 3, 22, cf. Plat. ep. VII. 350 a. et Λαμίσκη (A. P. VII. 166.) Primitivi generi congruit μερακίσκη Arist. Ran. 410. Plut. 963. cf. Poll. II., 218. Item παιδίσκη de quo supra et κορίσκη atque κορίσκιον, cf. Lob. Phryn. p. 75. Tum κωνίσκη Aristoph. Ran. 13. 74, quod nomen si proprium est Doricam solet recipere formam Κυνίσκα Theocr. id. 14. Paus. 3, 81. A. P. XIII. 16 veluti Λαγίσκα pro Λαγίσκη, de quo supra, et Βοΐσκα Antip. Sid. VII. 493. et Βοΐσκιον A. P. VI. 289, quae nomina Attice τρισυλλάβως pronuntiabantur. Nomina denique Ἐργίσκη et Μουργίσκη unde oriunda fuissent, ignotum esse, iam supra diximus. Cetera quae sunt appellativa cum primitivis suis maxima parte et flexione et genere congruentia iam disponantur:

κοτυλίσκη caliculus, Pherecrat. ap. Athen. XI. 479 b. cuius deminutivum κοτυλίσκιον nunc Aristophanis Ach. 489 est cf. p. 6. Virile autem κοτυλίσκος cf. p. 14

originem habet a κότυλος cf. p. 7. De κολίσκη et κολίσκιον iam supra p. 6 disputatum est.

λεκανίσκη patella, in vulgaribus lexicis omissum, a Polluce ex Aristophane citatum restituitur a Jungermanno apud eundem Pollucem VIII. 84 pro λεκανίσκουσ quod generis aequalitatem offenderet. cf. Teleclid. ap. Poll. l. c. et Hesychium, cuius derivatum est λεκανίσκιον in nostris lexicis citatum.

μαζίσκη placentula hordacea. Arist. eq. 1166.

οίκίσκη dubium num unquam exstiterit, quoniam apud Demosthenem p. 48, 13, unde Pollux IX. 39 istud citaverat, nunc οίκία expressum est.

ὕδρίσκη situla, affertur ex Ptolemaei Euergetae commentariis ab Athen. X. 438 f. cf. Hesych.

θηριόακίσκη lactuca sativa, a lexicographis vulgaribus praetermissum primitivi significationem adaequare ait Athen III. 44 f.

Tertiae declinationis quam sequitur primitivum, solum est ἀσπίδίσκη, parvula, recentioribus Graecis saepius usurpatum et inde ἀσπίδίσκιον, cf. schol. Theocr. 18. schol. Lucian. dialog. mort. XIII. 5. Ab hoc abhorret ἀσπίδίσκος supra p. 7. propositum.

---

§ 6.

De deminutivis in ίσκος, quorum primitiva secundam declinationem sequuntur.

Huius classis nomina propria sunt: Ἀδσχυλίσκος, cf. Papii lex.

Ἀδλίσκος Pausan 2, 21, 9. Δαμίσκος Messenius quidam ap. Paus. 6, 2, 10. Ἑραίσκος apud Suidam et in Phot. bibl. 342, 23, cuius primitivum Ἑραίος in lexicis citatum reperitur.

Θεοφιλίσκος dux quidam classis Rhodiae. Polyb. XVI. 2, § 5. Θεσσαλίσκος heros Thebanus Aristot. T. IV. p. 277 et Attice Θετταλίσκος Arist. rhet. 2, 23.

Κορίσκος ὁ Σωκρατικός ἐκ τῆς Σκλήψεως. Aristot. de Soph. elench. T. III. p. 532 ed. Buhle. Strab. V. 384 cf. Jung. ad Poll. X., 150 ubi dittographia est Κόρικον, cf. Diog. Laert. III. 46.

Λυκίσκος, cf. Pap. lex.

Συρίσκος Anaxipp. ap. Athen. XI. 486 f. Τραγίσκος Polyb. VIII. 29, § 3. Φρονίσκος, cf. Pap. lex. De Σκαρίσκος s. Καρίσκος, de Βρομίσκος iam supra egimus.

Appellativorum sunt haec:

ἀκολουθίσκος servulus pedisequus. Ptolomaei comment. ap. Athen. XII. 550 a. ἀνθρωπίσκος homullus, crebro recurrit. Aristoph. de pac. 541. Eurip. Cycl. 318. Plat. cf. Bekk. anecd. I., 14, 14.

ἀρτίσκος semel schol. Arist. pac. 1194.

ἀστραγαλίσκος, talus parvulus. Falso explicatur a Papio in lex. ἀστραγάλεις. Semel legitur ap. Poll. VI. 99: οὐ μὲν ἔχει (ψυκτῆρ) πυθμένα, ἀλλ' ἀστραγαλίσκους, ubi sunt globuli in glandularum modum poculorum pedibus subiecti.

ἀλλίσκος parvula tibia. Sophoclis fuisse compertum est ex Longino *περὶ ὕψους* p. 7 ed. Toup. sumtum ex carmine satyrico, cf. Ellendt. lex. Soph. Tum legitur ap. Dion. Hal. T. III. 1487 (ed. Reisk.) Theogn. gnom 241. Aristot. ap. Harpocr. 282, 10. De fistula aquaria est ap. Polyb. X. 44, 7: τῶνδε δὲ γενομένων, ἀμφοτέρω κελύθει πρῆσαι τὰ ἀγγεῖα πρὸς ἀκρίβειαν, ὥστε τοὺς ἀλλίσκους ἴσους εἶναι καὶ κατ' ἴσον ἀπορεῖν. cf. id. XXVII. 9, 2. Quo denique Hesychii glossa: ἀλλίσκοι ἐνώτια Πέρσαι spectet, alii videant.

βατραγίσκοι μέρος τι τῆς κιδάρας apud Hesychium.

βολβίσκος bulbulus. Philodem. A. P. XI. 35.

βουκολίσκος quod cum contemptu videtur dictum, non legitur nisi in titulo Theocr. id. 20. βωμίσκος, arula, recentiorum videtur fuisse Graecorum, cf. Antatt. Bekk. T. 1 p. 268, 9. Artis nomen dicitur a Polluce de dentibus molaribus: τῶν μέντοι μύλων, τὸ μὲν πρὸς τῇ σαρκὶ βωμίσκον καλοῦσι.

γλαυκίσκος, piscis quidam marinus Aristot. H. A. 8, 30 saepius ab Athenaeo commemoratus. cf. Plin de h. n. 32, 10, 46.

διφρίσκος plostellum ap. Arist. Nub. 31, cf. ibi schol. et Suid. De sessula cubiculi ap. Poll. X. 45 qui et sellam familiarem, ut δίσκος ἐσφημότερον dictam fuisse narrat.

δόλσκος pugiunculus ἐπωνόμως dictum, unde etiam δόλων. cf. Plut. Gracch. 10. cf. Hesych. et ind. Gr. L. Steph.

ἐχύνσκος ap. Poll. II. 2, 16 particula quaedam auris: ἡ περὶ τὴν κυψέλην κοιλότης. Deinde ab eodem X. 95 in vasis coquinariis collocatum.

ἡλίσκος claviculus. Phot. p. 64, 4: ἡλίσκον τὸν μικρὸν ἦλον. Ἀριστοφάνης. Hoc demin. a primitivi significato non differe probatur a Polluce X. 61 τὸν ἦλον καὶ ἡλίσκον ἐν Ἡρώσειν Ἀριστοφάνης κέκληκεν, qui et idem XI. 88 confirmat comicos dixisse ἡλίσκος pro ἦλος.

θυλακίσκος pera ad panem gestandum apta. Aristoph. ap. Athen. VI. 267 f. et Poll. X. 157 qui et idem p. 172 θυλακίσκον ex eodem poeta attulit.

ἱππίσκος, piscis quo nomine Alexidis fabula inscripta crebrius commemoratur ab Athen. III. 120 b., 133 b. Tum significat tegumentum capitis in Ὀμφάλῃ Cratini iunioris:

Ἵμεῖς δ' ἂν ἱππίσκον ἢ τρίμιτον ἔχητε.

cf. Poll. VII. 13, 28 et Hesych: ἱππίσκον ἐπίθεμα κεφαλῆς ἢ γυναικὸς κόσμος, quem mundum ἱππέος quoque dictum fuisse idem affirmat.

καδίσκος, de cuius scriptura cf. Bast ad Greg. Cor. p. 28. E. M. καδίσκοι, ὑδρίαι χαλκαί, εἰς αἷς καθιένται αἱ ψῆφοι. cf. schol. Ar. Vesp. 320. Pollux VIII. 16.

Harpocr. 158, 6. Illud apud comicos et apud oratores frequentissime legitur. cf. Mein. com. frag. vol. II., 1 p. 122. Tum fuit poculi species. Strattis ap. Athen. XI. p. 473 c. cratin. ib. 494 unde λεπτά καδίσινα Nicomochares ap. Poll. X. 93. Recentissimis denique Graecis videtur fuisse situla i. e. ἀντλία v. Bekk. anecd. T. I. p. 203, 9.

καλαθίσκος, quasillus, Aristoph. Thesmoph. 822, unde in vasis gynaecei est ap. Poll. X. 125 unde Eupolis ap. eundem VII., 29: ἄνευ καλαθίσκου. Tum fiscellus casearius, quo schol. Arist. Ran. 560 v. τάλανος explanat, cf. Hesych. A. P. VI. 160. Denique saltationis quaedam species. Apollophanes ap. Athen. IV. 467. Poll. IV. 4 105.

καλαμίσκος fistula ad medicamenta instillanda habilis qua medici utebantur. Aristoph. Ach. 1047 et ibi schol.

καπρίσκος piscis nomen. Alexis ap. Ath. III. 107 f., VIII. 355 f., qui etiam μῦς vocatur.

καυλίσκος cauliculus. Diod. Sic. fragm. XXXII. p. 61.

κεστρινίσκος, vide p. 8.

κοτυλίσκος poculum, quo utebantur Graeci in Liberi patris sacris. cf. Nicander Ath. XI. 479 c. quod Hesychius μόνωτον ἔκπωμα appellat. cf. Poll. VI., 16, 96. Heracleon autem Ephesius ait etiam placentarum genus ita vocari. cf. Athen. XIV. 617 f.

κροονίσκος epistomium ap. schol. Lucian. Piscat. 10.

κυκλίσκος pilula. Clytus Milesius ap. Athen. XIV. 655 f.

κεκίσκος patella, ex Hippocrate affertur a Poll. X. 87, pro quo Foesius Oecon. Hippocr. κεκίσκον, cf. Jungerm. ad Poll. I. c.

λημνίσκος taeniola. Athen. V. 210 d. XII. 544 e. Plut. Syll. 27. A. P. XII. 125 Hesych.

μαγειρίσκος coquulus, per contemptum sic vocatus ap. Athen VII., 292 e. σοφιστής
μαγειρίσκος.

μογλίσκος vectis parvus. Arist. in *σκηνὰς καταλ.*: τοῖχον μογλίσκῳ καταβαλεῖν a Polluce
X. 147 citatus.

ναῖσκος v. supra p. 15.

ναστίσκος placentula, v. πολύτροπος Pherecrat. Athen. VI. 269 e.

ὄβελίσκος veruculum, Atticorum usu frequenter divulgatum. Arist. Nub. 188. av. 359.
Xenoph. anab. VII. 8. Hell. III. 3, 7. cf. Poll. VI. 13.

οἰάσκος domuncula. Dem. pro cor. 230, 97. cf. Bergler ed Alciph. p. 100.
Brisson. Anecd. III. p. 714. Harpocr. p. 259. Tum fuit aviarium s. cavea. Eustath.
ad Odyss. 1423 cf. Poll. X. 159. Harpocr. 212, 26. Phot. p. 319, 4 ubi Aristopha-
nes et Metagenes proferuntur. cf. Ael. h. a. III. 40. Philostr. vit. Soph. I. p. 516.
Suid. Hesych. s. v. De οἰάσκη v. p. 11.

οἰνίσκος vinum vile. Eubul. Athen. I. 29 d. cf. Mein. fragm. Com. II. 1. p. 117.

ὄλμίσκος mortariolum. cf. Papii lex.

ὄρμίσκος parvus forceps. Chares ap. Athen. III. 93 e. Ael. h. a. VIII. 4. XII. 20.
Eustath. 190, 17. Hes. s. v.

ὄνίσκος piscis nomen. Eustath. 1164, 5. ὄνίσκος, εἶδός τι σκάρων οὕτω λεγόμενον.
cf. Athen. III. 118 e. VII. 315 f. Tum sign. serram fabrilem cf. Hes.:
τεκτονικὸς πρίων.

ὄρφίσκος piscis marinus. Athen VII. 316 d.

ὄυρανίσκος camera. Calixen. Rhod. Athen. v. 196 b. XIII. 539 e. cf. Plut. Phoc. 33.
Alex. 37. de palato Athen. VII. 315 d. Schol. Dion. Thrac. anecd. Bekk. p. 810, 24.
Eustath. 1164, 5.

- πασσαλίσκος verticillus. Schol. Aristoph. Ach. 594 et ad Lucian. adv. indoct. 10.
 πιλίσκος pileolus. Dioscorid. III. c. 61.
 ποταμίσκος amniculus. Strab. T. v. p. 515.
 πυργίσκος turricula. Ael. v. h. IX. 13. Artemid 1, 76. a Suida ponitur inter τὰ
 σκεύη τὰ κατ' οἶκον, ubi arcula est. Hinc πυργίσκιον schol. Aeschyl. Sept. 163.
 σατυρίσκος, Theocr. id. 4, 62. Mosch. VI., 4. A. Pl. nr. 244.
 σταμνίσκος urceolus. Pollux X. 29, 159.
 στεφανίσκος corolla. Anacr. 40, 6.
 στωλίσκος columella. Strab. T. I. p. 439. ed. Tzsch.
 ταλαρίσκος quasillus. Theocr. XII. 113. Antipat. Sid. A. P. VI. 74.
 τραγίσκος hirculus. Theocr. XII. 141. A. P. IX. 317. Tum piscis nomen Mar-
 cell. Sid. 23.
 τρογίσκος rotula. Strab. IV. 446. Apud medicos a similitudine postillus nomi-
 natur. Tum piscis i. q. ῥόμβος s. ῥόμβος. cf. Mein. fragm. Com. II., 1, p. 452. Inde
 formavit schol. Apollon. Rh. 4, 144 τρογίσκιον.
 τυρίσκος caseolus. Ael. h. a. VIII., 5.
 φορμίσκος corbicula. Plat. Lys. 206 a scholiasta καλαθίσκος explicatum cf. Poll. VII.
 29, 173 ubi aucta deminutione φορμίσκια quoque commemoratur, cf. id X. 169.
 χοιρίσκος porcellus. Lucian dialog. meretr. 7.

§ 7.

De deminutivis in ισκος, quorum primitiva tertiam sequuntur flexionem.

Primum proponantur nomina propria: *Ανδρίσκος* Athen. III. 78. Paus. VII. 13, 1. *Ἀρνίσκος* Paus. VI. 16, 5. *Βοίσκος ὁ πόκτης ὁ Θετταλός*. Xen. Anab. V. 8, 23. *Κυνίσκος* a nonnullis Zeuxidamus Spartiatarum rex cognominatus cf. Herod. VI. 71. *Λεοντίσκος* Ptolemaei Lagi filius Athen. XIII. 5, 76. *Μελίσκος* v. p. 6. *Μύσκος* Polyb. V. 82, 13. *Σωφρονίσκος* pater Socratis. *Τριποδίσκος* Paus. I, 43, 7 quem Megarici agri locum alii *Τριποδίσκη* vocasse dicuntur. cf. p. 8.

Appellativa deinde sunt haec:

ἀβακίσκος tabula tessellata. Moschion ap. Athen. IV. 207 c. et per *ὁμωνυμίαν* pavimentum vermiculatum. Eustath. 1947, 64. *ἀβακίσκος* μικρὸς ἀβαξ καὶ ὅτι καὶ τὰ πλινθία λιθόστρωτα ἐδάφη ἀβακίσκοι ὁμωνύμως λέγονται.

ἀγκωνίσκος instrumentum, quod ad quaestiones tormentis habendas usurpari dicit Suidas. cf. Sept. thes.

ἀλεκτορίσκος gallus pusillus, Babr. fab. 5, 1 et 97, 9 ed. Mein.

ἀμητίσκος placentula. Athen. XIV. p. 644.

ἀστερίσκος stellula, in Callimachi fragmentis a Diogene Laert. I. p. 23 citatum. Signum illud criticorum a Grammaticis inventum Diog. Laert. III. 66. Eustath. 599, 34. 1627, 59 de quo etiam refert schol. Arist. Plut. 250. μεθ' ὧν ἐστὶ καὶ ὁ ἀστερίσκος, οὗ τὸ σχῆμα ἀστέρι ἔοικεν. cf. Hephaest. p. 74.

ὀδελφινίσκος μικρός. Aristot. h. a. IX. 35, 1.

ἱερακίσκος accipiter parvulus. Arist. av. 1112.

κιονίσκος columella. Athen. XII. 514 c.

κρατηρίσκος parvus crater, Athen. XI. 479 c.

κρωμακίσκος v. s. p. 5.

μειρακίσκος v. supra p. 7.

πινακίσκος tabella sive scutella, ut ἰχθυογρός Aristoph. Plut. 814. cf. Poll. X. 83. ut ἐπὶ πινακίσκων Pherecrat. Athen. VI. 269 a. π. ἀδρός Athen. III. 75 d. unde π. ἄπορος Bekk. anecd. p. 14, 22. Poll. X. 82 et inde πινακίσκιον Antiphan. Athen. XI. 487 e. XIV. 666 f. Schol. ad Luc. Lexiph. T. V. p. 181.

σφηκίσκος vespae aculeo similis sudes, quae acuta imminebat in curiam introeuntibus, ut suum quisque cognosceret tribunal. cf. Aristoph. Schol. Plut. 301 et Eustath. 897, 58: σφηκίσκος ξύλον τι μικρὸν εἰς ὄξυ συννηγμένον. cf. Poll. V. 89, 6. E. M. s. v.

σφηγίσκος cuneolus. cf. Papii lex.

σωληρίσκος quo v. in schol. Venet. XVIII. 407 κάλυξ explicatur.

τριποδίσκος parvus tripes Strab. T. III. p. 353 et inde τριποδίσκιον, quo v. in Bekk. Anecd. 404, 19 explicatum est ἀνθράκιον, focus. Illud citavit praeterea Suidas ex Aristophane.

χιγνίσκος puppis ornamentum incurvo anseris collo simile. cf. Eustath. 667, 15. Lucian. ver. hist. 2, 41. Jup. conf. 47. Navig. 5.

χιτωνίσκος tunica, mulierum dicitur vestimentum ab Eustath. 1166, 51 et schol. av. 346. Contra de viro ap. Plat. legg. XII. 94. Luc. amor. 44 et saepius. Inde χιτωνίσκιον Osann. syll. inscript. 1 p. 79 et χιτωνισκάριον, in vulgaribus lexicis omis- sum, ab Eustathio 1166, 51 in medium prolatum.

Sunt denique quae in ἴσκιον cadentia non habeant simpliciore neque in ἴσκος neque in ἴσκη exeuntem formam ut γυναικίσκιον, muliercula, iuxta παιδίσκιον positum affertur ab Hesychio et ἑλεφαντίσκιον, parvulus elephantus ap. Ael. h. a. VIII. 27.

Sed ῥηματίσιον verbulum, ap. Plat. Theaet 180 a et μελίσιον cantiuucula, Antiphan. ap. Athen. x. 446 et cuius primitivum secundae est flexionis: κανίσιον sportula Athen. vi. 229 d. Poll. 7, 176 hanc formam suis videntur debere primitivis.

Commune denique, quo haec deminutiva tenentur, vinculum est significationis, qua nomina tantum concreta his terminationibus formari solebant, unde ut exemplo utar, voce κυκλίσιος, non orbiculus significatur, sed ei forma similis pilula atque si quis λογίσιος diceret pro λογίδιον s. λογάριον a communi Graecorum dicendi usu ac consuetudine aberrasset.

Errata:

p. 5. l. 13 l. κούφός γε

p. 6. „ 3 „ Dionys.

Sed ῥηματίσκιον ver
ap. Athen. X. 446
Athen. VI. 229 d.

Commune
qua nomina tantum
utar, voce καλλίσ
atque si quis λογί
usu ac consuetudi

κιον cantiuncula, Antiphan.
flexionis: κανίσκιον sportula
debere primitivis.

vinculum est significationis,
solebant, unde ut exemplo
ei forma similis pilula
communi Graecorum dicendi

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page. The text appears to be organized into several paragraphs.

Faint, illegible section header or title centered on the page.

Faint, illegible text located below the section header.